

givet fald mest nærliggende at vurdere en ansøgning om transport ud fra de samme kriterier, som anvendes ved vurderinger af ansøgninger om udførselstilladelser.

Fordelen ved tilladelsesmodellen er, at man opnår fuld parallelitet til den gældende eksportkontrolordning, og at man således ikke lovligt vil kunne transportere våben til destinationer, hvortil man under tilsvarende omstændigheder ikke ville have kunnet opnå eksporttilladelse.

Ulemper ved modellen er, at

- den kan indebære betydelige administrative byrder for såvel myndigheder som transportører,
- det er vanskeligt for transportørerne at vide, hvornår det er relevant at søge om tilladelse, da de i henhold Danmarks Rederiforenings notat af 6. juni 2003, jf. afsnit 6.3.4., ikke altid har fuldt kendskab til det specifikke indhold af lasten,
- den indebærer risiko for alvorligt forringet konkurrenceevne for danske transportører, idet de skal indhente transporttilladelser efter en tidskrævende procedure, mens de fleste udenlandske transportører kan operere uden,
- én og samme våbenoverførsel vil i mange tilfælde blive vurderet af såvel eksportlandets myndigheder som led i eksportkontrol som af de danske myndigheder som led i transportkontrol.

7.3.3. Kombinationsmodellen

Forbuds- og tilladelsesmodellerne kan kombineres og modificeres på mange måder. En kombinationsmodel kan tænkes udformet sådan, at

- våbentransport til en række nærmere angivne lande (»de røde lande«) er forbudt,
- våbentransport til og fra en række nærmere angivne lande (»de grønne lande«) kan foretages uden nogen form for tilladelse; og
- transport til restgruppen af lande (»de gule lande«) kræver tilladelse i hvert enkelt tilfælde på samme måde som i tilladelsesmodellen.

De »røde« lande tænkes afgrænset på samme måde som i forbudsmodellen.

Afgrænsningen af, hvilke lande der kan anses for »grønne« afhænger af, hvor intensiv en kontrol man vil have. Grundtanken bør formentlig være, at lande, som er acceptable destinationer for våbentransporter, og som samtidig har et betryggende eksportkontrollsystem, kan anses for omfattet. Det er imidlertid ikke administrativt

muligt at foretage og til enhver tid ajourføre en vurdering af alle verdens landes eventuelle eksportkontrollsystemer.

Afgrænsningen af »de grønne lande« er således vanskelig, men man kunne f.eks. afgrænse listen til EU eller EU+NATO eller EU+NATO+OECD, hvorimod arbejdsgruppen på baggrund af kendskabet til eksportkontrolpraksis i visse Wassenaar-lande ikke finder fuldt tilstrækkeligt grundlag for at anse medlemskab af Wassenaar Arrangementet for i sig selv at kvalificere til en plads på den »grønne« liste. En liste over medlemmer af EU, NATO, OECD og Wassenaar Arrangementet findes i underbilag 3. »De grønne lande« skal i øvrigt ikke nødvendigvis defineres institutionelt, og der kan således sagtens gøres tilføjelser eller undtagelser fra ovennævnte afgrænsninger.

Det er tanken, at såvel den »røde« som den »grønne« liste skal fastsættes ved bekendtgørelse og dermed løbende skal kunne revideres. Hvis der i praksis måtte vise sig et stort praktisk behov for at kunne transportere våben mv. til bestemte lande, som ikke i første omgang er omfattet af listen over »grønne« lande, kan der således foretages en konkret evaluering af vedkommende landes eksportkontrollsystemer med henblik på en afgørelse af, om optagelse på listen kan ske. Under alle omstændigheder kan det ikke undgås, at nogle lande i visse tilfælde vil vurdere en ansøgning om eksporttilladelse anderledes, end de danske myndigheder ville have gjort. Fordelen ved den »rene« tilladelsesmodel – at der ikke kan transporteres våben til et land, hvis de danske myndigheder ikke ville have givet tilladelse til udførsel af samme våben til samme land – vil således blive modificeret i kombinationsmodellen.

Kombinationsmodellen vil i øvrigt i et vist omfang indebære de samme ulemper som den rene tilladelsesmodel, herunder navnlig administrative byrder for såvel myndigheder som transportører, risiko for alvorlig forringet konkurrenceevne for danske transportører og dobbeltkontrol foretaget af henholdsvis myndigheder i udlandet og myndighederne i Danmark.

Navnlig de tilfælde, hvor overførslen af våben både vurderes af eksportlandets myndigheder som led i en (betryggende) eksportkontrol og af de danske myndigheder som led i transportkontrol, vil blive begrænset.

For så vidt angår risikoen for forringet konkurrenceevne for danske transportører bemærkes, at